

בעוה"ש"ת

קונטרס

האלט זיך שטארק

ווי עס ווערט ערקלערט אז דער עיקר גרויסקייט און שיינקייט פון א איד איז, ווען ער דערהאלט זיך ביים אייבערשטן, ווען עס גייט איבער אויף אים שוועריקייטן רחמנא ד'צלו.

פארנעלערנט דורך

פּבוּד קדוּשַׁת הַרֵב הַצַּדִּיק מוֹהְרָא "שׁ שְׁלִימ"א

ליל ששי תצנה תשע"ג

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי, דער פאהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונט, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט, וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהיילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעשלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסיד'י ברסלב - נח אריק יצ"ו

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים
To obtain this and other Breslev publications:

מתיבתא היכל הקודש

Mesifta Heichal Hakodesh

1129-42nd Street

Brooklyn NY 11219

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh Kiryas Joel

8 Hayes Ct.

845-467-5299

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh Williamsburg

27 Skillman Street

718-384-1652

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

79 Decatur Avenue.

347-243-2992

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

32 Dolson Rd.

347-733-7551

בארץ ישראל

מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב

שע"י עמותת "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א

רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 1225

טלפון רב קווי 6708356-04

פקס: 6708359-04

Visit Our Web Site: www.breslevcity.co.il

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at:

amazon.com or at: mohorosh.com

To donate and/or sponsor one of our books please call: 845-481-3321

הַאֲלֵט זֵיךְ שְׂטֵאָרְק

.א

אין די וואכעדיגע סדרה געפונען מיר, אז דער באשעפער האט געגעבן א מצוה מען זאל אנצינדן די 'מנורה' מיט "שמן זית זך" - לויטערע איילבירטן אויל. ווי אזוי האט מען דאס געמאכט? 'פתית למאור', מען האט עס גוט צושטויסן, אזוי איז ארויסגעקומען קלארע ריינע אויל, אז עס האט גוט געלאכטן.

דאס איז א לימוד פאר יעדן מענטש, וואס זיין נשמה איז א 'חלק אלקי ממעל' - א שטיק באשעפער פביכול,

האלט זיך שטארק

נאר דער באשעפער לייגט דאס אריין אין א גוף וואס עס קומט אראפ דורך די טאטע און מאמע (נדה ל"א, ע"א), און זיין גאנצע חיות איז פון די נשמה, און עס איז זייער שווער פאר א מענטש צו פארשטיין, ווי אזוי קען זיין אז רוחניות איז אריינגעלייגט אין די גשמיות? און וועגן דעם איז אים אויך שווער צו פארשטיין, וואס הייסט א העכערע סארט מענטש? ווייל מיט וואס איז ער העכער פון אן אנדערן?!

נאר עס שטייט אין זהר הקדוש (משפטים, דף צד ע"ב):
 ווען א קינד ווערט געבוירן געט מען אים א 'נפש', איז ער מער זוכה, געט מען אים שוין א 'רוח', איז ער נאכמער זוכה, געט מען אים שוין צו א 'נשמה', ביז מען געט אים 'חיה' און 'יחידה' - אז ער וויל שוין נאר דעם באשעפער; און דאס אלעס איז נאך ביי נפש אליינס, און אזוי גייט דאס נאכדעם ווייטער, העכער און העכער וכו'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא):
 אויבן אויפן ים זעהט מען אז די וואסער איז גלייך, אבער אז מען גייט אריין אינעם וואסער, זעהט מען, אז אנפאנג

ה האלט זיך שטארק

איז נאך נידעריג, אביסל ווייטער איז שוין טיפער, און אזוי ווערט די ים אלץ טיפער און טיפער, ביז אינמיטן דער ים איז די וואסער טיף ביזן תהום, דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק (ישעיה יא, ט): ומלאה הארץ דעה את הויה פמים לים מכסים - ווען דער אייבערשטער וועט העלפן עס וועט זיין די גאולה, וועט שוין יעדער וויסן פונעם אייבערשטן, אבער דאס וועט זיין אזוי ווי די וואסער, וואס פון אויבן איז דאס גלייך, אבער אין די טיפעניש איז דא א גרויסער חילוק. אזוי אויך וועט יעדער דעמאלטס וויסן אז עס איז דא א באשעפער, אפילו להבדיל די גוים, אבער די טיפקייט פונעם שכל וויפיל יעדער וועט משיג זיין, אין דעם וועט זיין א גרויסער חילוק.

קומט אויס, אנוודאי בכלליות האט יעדער איד אמונה, אבער דאך כאפט א חילוק צווישן איינער אינעם צווייטן, ווייל אז איינער הארעוועט מער, פארשטייט ער מער. אזוי ווי בגשמיות כאפט א גרויסער חילוק פון איינער וואס האט זיך קוים נעכטן געלערנט א פאך, צו איינער

האלט זיך שטארק

וואס טוט דאס שוין פופציג יאר, וואס ער קען דאס שוין טוהן מיט פארמאכטע אויגן, איז דאך אונדאי און אונדאי ברוחניות א גרויסער חילוק פון איינער וואס הייבט קוים אן צו הארעווען, און ווי נאר עס הייבט אים אן איבערצוגיין, מען איז אים מבזה, אדער ער וויל זיין אן ערליכער איד און עס גייט אים נישט, טראכט ער שוין: מען דארף מיר נישט האבן, און ער לאזט שוין אלעס אפ, צו איינער וואס מען פראבירט אים גוט גוט אויס, און ער דערהאלט זיך און ער גייט ווייטער, ער כאפט פעטש וכו', און דאך דערהאלט ער זיך. אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (עיין קיצור ליקוטי מוהר"ן סימן ו): "דער עיקר איז, 'שקורין' דערהאלטן זיך".

דער הייליגער רבי האט אמאל דערציילט א מעשה (פוכבי אור מעשיות ומשלים, סימן ב): עס איז געווען א ארימער מענטש, וואס האט זיך געשפייזט דורכדעם וואס ער האט געגראבן ליים און דאס פארקויפט, איינמאל אינמיטן גראבן האט ער געזעהן א שטיקל גלאז וואס שיינט, האט ער זיך געפריידט דערצו, און ער גייט מיט דעם צו א

האַלט זיך שטאַרק

סְטאַר, זאַגט אים יענער: דו ווייסט וואס דו האסט? דאס איז דאך א דיימאנד! און ער שיקט אים צו א סטאר וואס פארקויפט צירונגען מיט דיימאנטן, גייט ער דארט אריין, זאגט אים דער געשעפטס מאן: דו האסט א פארמעגן וואס די גאנצע שטעטל האט נישט אזויפיל געלט וויפיל דער דיימאנד איז ווערד, דערפאר זאלסטו גיין אין שטאט אריין דארטן וועסטו טרעפן מענטשן וואס האנדלען מיט דיימאנטן, וועלן זיי דיר דאס קענען באצאלן.

אבער ער האט נישט געהאט קיין געלט אפילו פארן וועג, איז ער געגאנגען צופיס, ביז ער איז אנגעקומען אין א גרויסע שטאט, זאגט אים דארט איינער פון די דיימאנט סוחרים: דו האסט אזא פארמעגן אז נאר ביי די קעניגליכער שטאט אליין קען מען דיר באצאלן דערפאר, און דער מלך קען עס אפקויפן. האט ער געדארפט נעמען א שיף, אבער ער האט נישט געהאט קיין געלט דערפאר, קוים וואס ער האט געהאט אביסל געהעריגע וועש זיך אנצוטהן, אבער מיט א רצון קען מען אלעס איבערקומען], איז ער געגאנגען צום שיף בארטן, און ער

האלט זיך שטארק

זאגט: איך וויל רעדן מיטן קאפיטאן. און ער ווייזט אים די דיימאנד וואס ער האט, פארשטייט זיך ווען דער קאפיטאן האט געזעהן וואספארא עושר ער איז, האט ער אים געגעבן אן עקסטערן צימער אין די ערשטע קלאס, מיט א משרת וואס זאל אים באדינען אויפן וועג.

יעדן טאג פלעגט דער קאפיטאן קומען מיט אים שמועסן, ער איז דאך אזא מעכטיגער עושר, און ער האט טאקע געהאט אין זיך א שטארקייט אז ער האט געקענט מיטשפילן 'מעשה עושר', [כאטשיג ער האט נאך קיינמאל נישט טועם געווען וואס הייסט אן עושר], און בשעת'ן עסן פלעגט ער האלטן די דיימאנד אויפן טיש, כדי ער זאל זיין פריילעך און ער זאל האבן א גוטן אפעטיט.

איינמאל נאכן עסן האט אים געכאפט די שלאף, און עס קומט אריין דער אפרייניגער, און ער נעמט די טישטוף מיט אלע שמוץ און ברעקלעך, און שאקעלט עס אריין צוזאמען מיטן דיימאנד אין ים אריין! ווען ער וועקט זיך אויף און ער זעהט וואס דא האט פאסירט,

האלט זיך שטארק

האט ער זיך זייער דערשטראקן: אז דער קאפיטאן וועט געוואר ווערן אז איך בין א פשוט'ער שנארער און איך האב בכלל נישט קיין געלט, וועט ער מיר גלייך אריינזארגן אין ים אריין. אבער "ער האט זיך געשטארקט, און זיך געמאכט ווי עס וואלט גארנישט פאסירט", און ער האט ווייטער גערעדט מיט דעם זעלבן ברייטקייט אזוי ווי פארדעם.

ווען דער שייף האט שוין געהאלטן נאנט ביים אנגעקומען צום בארטן, קומט דער קאפיטאן צו אים צו, און ער זאגט אים: הער זיך איין! איך פיר דא אסאך זעק מיט ווייץ, און איך האב מורא עס זאל זיין אויף מיין נאמען, ווייל מען וועט זאגן אז איך האב עס גע'גנב'עט, [ער טאר נישט טראגן אזויפיל אייגענע סחורה], און וויבאלד איך זעה אז דו ביסט אן ארענטליכער גביר, שרייב איך אלעס אריבער אויף דיין נאמען, און נאכדעם וואס מען וועט אריבערגיין דעם וואך גרעניץ, און מען וועט שוין זיין אין שטאט, וועסטו מיר עס צוריק איבערשרייבן. און ער האט מסכים געווען.

האַלט זיך שטאַרק

ווי נאַר מען איז אָנגעקומען, האט דער קאפיטאן גע'פּאָרטרט, פּאַרשטייט זיך דער איד האט פּאַרקויפּט די גאַנצע סחורה, און ער איז געווארן אַ מורא'דיגער עושר. האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט נאך די מעשה: "די דיימאנד איז 'נישט' געווען זינס, ווייל ער האט עס פאַרלוירן! די ווייץ איז 'יא' געווען זינס, ווייל עס איז געבליבן ביי אים! און פאַרנוואס איז ער געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט זיך דערהאַלטן".

און דאס האט דער הייליגער רבי געזאגט אויף זיך, פאַרנוואס איז ער געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט זיך דערהאַלטן. ווייל אויף די וועלט מוז מען זיך דערהאַלטן, און אויב עס איז אויף איינעם נגזר געווארן אז ער דאַרף דורכגיין צרות און יסורים, בּזיונות און שפּיכת דמים, מען זאל רעדן אויף אים אַלע שְׁלֵעכְטֵס, וועט גאַרנישט ניצן און ער וועט דאס מוזן דורכגיין.

דער זַהר הַקְדוּשׁ (בְּראשית דף כח ע"א), לייגט צו איין ווארט אויפן פּסוק (בְּראשית ב, כ): וּלְאָדָם לֹא מִצָּא עֹזר, [פּלֵהוּ] פּנְגָדוּ - דער אייבערשטער האט נישט געטראפן

האלט זיך שטארק

פאר אדם קיין העלפער ביים לעצטן גלות, נאר אלע זענען קעגן אים; וואס דאס גייט ארויף אויפן הייליגן רבי'ן וואס אלע זענען געווען קעגן אים (פוכבי אור מאמר חכמה ובינה, אות מב). און ער איז נעבעך אינגאנצן פארדעקט און באהאלטן פון דער וועלט, און אויב דער הייליגער רבי - וואס ער איז די שיינקייט און די חן פון די גאנצע וועלט - וואלט נתגלה געווארן, וואלט פאר יעדן לעכטיג געווארן, און יעדענס אויגן וואלט זיך געעפענט וכו' (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן סז). קומט אויס אז דער עיקר דארף מען זיך קענען דערהאלטן אויף דער וועלט.

דאס האט דער אייבערשטער געזאגט פאר משה רבנו, ער זאל הייסן די אידן ברענגען קלארע און לויטערע אויל, און דאס מאכט מען דורכדעם וואס מען צושטייט דאס גוט. דאס גייט ארויף אויף די 'מח' פון א מענטש וואס דאס ווערט אנגערופן 'אויל', [דער מוח האט אין זיך פייכקייט און פעטקייט, וואס פון דעם קומט די זרע (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס), וועגן דעם ווען א מענטש זינדעט רחמנא לצלן מיט פגם הברית, ווערט אים די מח

האלט זיך שטארק

אויסגעטרוקענט, במילא איז ער גערנוועז און משוגע (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לו). און ווי אזוי איז מען זוכה צו א לויטערן מוח? אז עס איז 'פתית למאור'; מען האט דיך גוט צוקנאקט און צופראכן און דאך האסטו דיך דערהאלטן, דעמאלטס לייכט מען שוין גאר אנדערש. און דאס איז דער עיקר חילוק פון איינער צום צווייטן.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תקנה): ביים באשעפער איז זייער חשוב א געפרעגלטן חסיד; אזוי ווי מען בראט אויס א הינדל [טשיקן] און עס איז גוט אויסגעברענט פון אלע זייטן, אזוי איז אין הימל זייער חשוב ווער עס דערהאלט זיך מיט אלע איבערגייעכץ. עס שטייט אין זהר הקדוש (הקדמה ב' ד ע"א): עס גייט ארויס א 'פרוז' פון הימל, וואס רופט אויס: "ווער פון ענק האט א שייכות צו עולם הבא? ווער עס קען מאכן פון ביטער - זיס, און פון פינסטער - לעכטיג". ווייל נאר אזא מענטש האט שייכות צו רוחניות, און דאס איז דער עיקר גרויסקייט פון א איד, אז ער קען זיך דערהאלטן.

האלט זיך שטארק

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה האט אמאל גערעדט צו אונזערע לייט, און ער האט זיך אינמיטן זייער צופלאקערט, און געזאגט אזוי: פארוואס האט רבי שמעון בר יוחאי זוכה געווען צו ווערן רבי שמעון בר יוחאי? ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות!

[נאכדעם וואס ער האט ארויסגעזאגט אפען ווער די רומיים זענען און ווי שמוציג זיי זענען, און אלע גוטע זאכן וואס זיי מאכן איז נאר פאר זייערע אייגענע צוועקן, און נישט פאר די טובה פון די אידן (ע"ז עבודה זרה ב, ע"ב), און דער רומישער קיסר האט אים געוואלט כאפן דערפאר, האט ער זיך געדארפט באהאלטן אין בית המדרש, און זיין ווייב פלעגט אים ברענגען צו עסן, נאכדעם ווען מען האט אים שוין שטערקער געזוכט, האט ער געזאגט פאר זיין זוהן אלעזר: איך האב מורא אז מען וועט כאפן די מאמען און איר אויספייניגן, און זי וועט נאך אויסזאגן, ממילא לאמיר אנטלויפן. און זיי האבן זיך באהאלטן אין א הייל אין שטעטל פקיעין, און ער איז געווען דארט מיטן זוהן צוועלעף יאר, און ווען ער איז

האלט זיך שטארק

ארויסגעגאנגען האט מען אים פון הימל צוריק געשיקט אויף נאך א יאר (שבת ל"ג ע"ב); צו קענען זיצן דרייצן יאר אין א מערה און נישט זעהן די לעכטיגקייט, מוז מען דאך האבן אויסטערלישע כוחות, נאר רבי שמעון בר יוחאי האט זיך דערהאלטן!].

דער אר"י הקדוש איז געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט געהאט 'די מאס התחזקות'! [ער איז געווארן א יתום פון זיין טאטע אלץ קליין קינד, און זיין מאמע איז געגאנגען אויף מצרים צו איר ברודער, איז ער דארט אויפגעוואקסן ביי זיין פעטער, און ער איז געווען דארט אליין אין מצרים נעבן דעם גילוס, אפגעזונדערט פון דער וועלט, שטעלט אייך פאר: א מענטש וואס האט אזעלעכע ידיעות, און אליהו הנביא קומט שטענדיג צו אים לערנען, און ער האט נישט קיינעם פאר וועם עפעס מגלה צו זיין. דאס איז דאך א מורא'דיגער צער, אבער ער האט זיך דערהאלטן, ווייל ער האט געהאט 'די מאס התחזקות'].

האלט זיך שטארק

דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו איז געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט געהאט 'די מאס התחזקות'! [אויפן בעל שם טוב הקדוש האבן געקריגט די גרעסטע גדולים, אפילו זיין אייגענע שוואגער דער הייליגער רבי גרשון קיטוב'ער זכותו יגן עלינו, האט אין אנפאנג געמיינט אז זיין שוועסטער האט גענומען עפעס א פארגרעבטער יונג, ווייל ער האט זיך מורא'דיג אויסבאהאלטן, ער איז געגאנגען מיט אזא קויט ווי די גוים גייען, ארומגעבונדן מיט א שטריקל [פאר א גארטל].

און פארנוואס איז דער הייליגער רבי, געווען דער הייליגער רבי? ווייל ער האט געהאט אין זיך 'די מאס התחזקות'! האט דער הייליגער רבי נתן אויסגעפירט צום סוף: און פארנוואס בין איך געקומען צו וואס איך בין געקומען?! ווייל איך האב אין מיר די מאס התחזקות!!!

ווען מען זאל וויסן היינטיגע צייטן ווי אזוי דער הייליגער רבי נתן האט אויסגעזעהן... ער האט אפילו נישט געהאט קיין הוט, ער איז געגאנגען מיט א

האלט זיך שטארק

קאשקעטל [ראטשיק], וועגן דעם ווילאנג א מענטש לעבט נאך דא אויף דער וועלט, איז זייער שווער צו וויסן און אנערקענען זיין גרויסקייט, ווייל דער שקר איז זייער גרויס און דאס זעהט מען, ממילא לויפט מען דאס נאך.

דאס איז טאקע איינע פון די טעמים פארנוואס מען פארשטעלט זיך פורים, כדי צו ווייזן אז מען קען דא אויף דער וועלט גוט פאפן מענטשן און זיך פארשטעלן מיט א גרויסע ווייסע בארד וכו' און אזוי אלע מיני אנטוועכן, אבער ווי נאר מען נעמט דאס אראפ, זעהט מען אז ער איז גארנישט מיט נישט, נאר ער האט זיך פשוט פארשטעלט.

ווי באקאנט האט דער הייליגער רבי ר' מאיר פרימישלאנער זכותו יגן עלינו זייער נישט געקענט פארליידן קיין געפאפטע זאכן, אמאל איז איינער געקומען צו אים מיט א ברייטקייט, ער איז גאגאנגען מיט פעפיטע הויזן און אזוי דעם גאנצען רבי'שען לבוש אינמיטן די וואך, פֿרעגט ער אים: ווער ביזטו? זאגט ער: מיין עלטער זיידע איז געווען דער און דער! זאגט ער אים: איך פֿרעג דאך דיר, ווער 'דו' ביזט? זאגט ער: מיין

האלט זיך שטארק

טאטע איז דער און דער... זאגט ער אים: איך וועל דיר
דערציילן א מעשה:

אמאל איז א הונט געגאנגען אין וואלד, און ער האט
דארט געטראפן א גע'פג'ר'טן לייב, האט ער זיך אנגעטוהן
די פעלעכל [הויט] פונעם לייב, נאכדעם האט ער
געטראפן א גע'פג'ר'טן בער, האט ער זיך אויף אנגעטוהן
די פעלעכל פונעם בער, און נאכדעם פון א וואלף, און
אזוי פון נאך חיות וואס ער האט געטראפן, האט ער
אנגעטוהן אויף זיך, און ווי ער גייט אזוי ארום, ווערט א
רעש אין וואלד: עס איז יעצט אנגעקומען א באשעפעניש
וואס איז נאך קיינמאל נישט געווען! א לייב, א בער, א
וואלף וכו', אלעס אין איין חיה. און אלע חיות האבן
געצייטערט פון די חיה, און אזוי ווי די לייב איז דער מלך
פון אלע חיות, האט ער געזאגט פארן פוקס: דו ביזט דאך
זייער קלוג, ווער מיר געוואר ווער דאס איז. איז דער
פוקס צוגעגאנגען צו אים מיט א חכמה, און אים
געפרעגט: ווער ביזטו? זאגט ער: מיין עלטער זיידע איז
געווען א לייב. אבער ווער ביזטו? זאגט ער: מיין זיידע

האלט זיך שטארק

איז געווען א וואלף! א בער! אבער ווער ביזטו? זאגט
ער: איך בין א הונט.

דער הייליגער רבי מאיר'ל פון פרימישלאן האט אים
מיט דעם געוואלט אויסלערנען אז ער זאל נישט בלאזן
און מאכן פון זיך א גאנצער עסק, ווייל די אלע זאכן איז
נאר א שפיל.

דער עיקר פון א צדיק איז, מען זאל זעהן ביי אים
תכלית, אז איך האב ביז יעצט נישט געבענטשט, און
יעצט אדאנק דעם צדיק בענטש איך שוין בעסער ברוך
השם, איך בענטש אין א סידור; איך האב קיינמאל נישט
געליינט קריאת שמע שעל המטה, איך בין אריינגעפאלן
אין בעט מיט א מורא'דיגן צובראכנקייט און יאוש, און
יעצט ליין איך שוין ברוך השם געהעריג קריאת שמע
פארן שלאפן.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות קריאת שמע
שעל המטה, הלכה ב; עיין פרי עץ חיים שער קריאת שמע שעל המטה,
פרק ה): אפילו א מענטש האט געזינדיגט מיט דעם חטא
פון 'הוצאת זרע לבטלה' רחמנא לצלן, און ער ליינט

יט

האלט זיך שטארק

קריאת שמע שעל המטה אזוי ווי דער אר"י הקדוש האט דאס אויסגעשטעלט, און ער זאגט די וידוי, איז מען אים מוחל אויף אלע זיינע עבירות.

אזוי אויף איז א אמת'ער ערליכער איד מזכה דעם מענטש, ער זאל אריינקומען אין שוהל און אנטוהן תפילין, דאווענען די דריי תפלות יעדן טאג, אזוי הערט ער קדיש, ער ענטפערט: אמן יהא שמיה רבה וכו'. און נאכדעם איז ער אים שוין אויף מזכה ער זאל אנהייבן לערנען: חומש, משניות, גמרא. דאס הייסט א רבי, ער געט מיר תכלית. אויב נישט, איז ער נישט מער ווי א פשוט'ער הונט, נאר ער איז פארשטעלט מיט אלע ערליי פארשטעלעכצער.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט, אויף איינעם וואס איז דעמאלטס געווען באקאנט אלץ א מנהיג: ער האט גורם געווען אז טויזענט מענטשן זאלן נישט אויפשטיין צו תחיית המתים! (חיי מוהר"ן סימן תקלז).

האלט זיך שטארק

ווייל דער עיקר איז אז א איד זאל קומען צו אַזא מין
 מדרִיגה אין 'אַלקות', אז עס זאל אים שוין גאַרנישט
 אינטערעסירן, און ער זאל שוין גאַרנישט וועלן נאר דעם
 באשעפער אליין, ממילא איז שוין ביי אים נישט קיין
 חילוק צווישן 'ארור המן' צו 'ברוך מרדכי', אזוי ווי דער
 הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג): וואס
 מער א מענטש שפירט דעם באשעפער, פארליבט ער זיך
 מער אין באשעפער, ביז ער טוט אויס די לבושים וואס
 פארשטעלן דעם באשעפער, און ער זעהט שוין נאר דעם
 בורא כל עולמים אליין אן קיין לבושים.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה זאגט (לקוטי הלכות
 תחומין, הלכה ה, אות כז): יעצט שעמען זיך נאך מענטשן צו
 רעדן אפען פון באשעפער; און טאמער רעדט איינער פון
 באשעפער, זאגט מען אים שוין: דו באלאנגסט מן הסתם
 דארטן! וואס איז? איך טאר נישט רעדן פון
 באשעפער! ?

מען זאגט א ווערטל אז ווען א ליטוואק האלט
 אינמיטן לערנען, און איינער זאגט: דער אייבערשטער

כא

האלט זיך שטארק

זאגט אין א פסוק, אָדער דאס גלייכן, זאגט ער: יעצט לערנט מען, לאז אפ דעם אייבערשטן... ביים הייליגן רבי עקיבא איגר זכותו יגן עלינו, [אזוי אויך ביי נאך אסאך צדיקים] ווען ער פלעגט לערנען האט מען געהערט ווי ער זאגט: שמאי אומר - שמאי זאגט, אז דאס איז די רצון פון באשעפער, הלל אומר - הלל זאגט, אז דאס איז די רצון פון באשעפער. ווייל די גאנצע תורה איז די חכמה פון באשעפער אליין, און איך לערן נאר ווייל דער באשעפער האט אזוי געהייסן, און דער באשעפער איז אין די תורה, וואס דאס הייסט 'תורה לשמה'.

אבער סתם אז מען זאגט שיינע דרשות און שיינע משלים און חידושים וואס איז געבויעט אויף לופט, דאס הייסט, דער מענטש וואס הערט עס האט פון דעם גארנישט, ער איז א צופראכענער מענטש, וואס האט אפגעטוהן אלע עבירות אין די וועלט, און ער ליגט אין שאול תחתית ומתחתיו, און ער דארף האבן איינער זאל אים מחזק זיין, און אז מען קען מחזק זיין אזא איד, און אים ברענגן נאנט צום אייבערשטן דאס איז א חידוש, און

האלט זיך שטארק

דאס איז אַ אַמֶת'ער תּלמוד-חֶכֶם און מְנַהיג, אויב נישט
איז אַלעס אַ שײנער שפּיל (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כח).

אַבער דער וואס איז עוסיק מיט אַ רבנים און ער העלפֿט
אַנדערע מוז לייִדן, ווייל ער טשעפעט דעם סמ"ך מ"ם,
וואס ער האט שוין יעדן אין זיין טאש, און ער האט נישט
מער קיין מורא, און פֿלוצלינג קומט איינער מיט אַ קליין
מעסערל און געט אים אַ שנייד, און ער נעמט אַרויס
איינעם נאָך אַנדערן פון שאל תּחית, אַוודאי ווערט
דער סמ"ך מ"ם צו ווילדעוועט, און ער מאַכט זיכער אַז
מען זאל אויף דעם ערליכן איד רעדן פֿל דבר אַסור.

דערפֿאר, פֿאר דעם הייליגן רבינ'ס נשמה איז אַראַפֿ
געקומען אויף דער וועלט, האט דער סמ"ך מ"ם געמאַכט
אַ טומעל און אַ רעש: אויב די נשמה קומט אַראַפֿ, האב
איך שוין נישט וואס צוטוהן דא! האט מען אים געזאַגט:
די נשמה מוז שוין אַראַפֿ גיין, און דו געב זיך אַן עצה. ביז
דער ווייל האט מען באַשוואירן דעם הייליגן רבינ'ס
נשמה, [אַזוי ווי מען באַשווערט יעדע נשמה פֿאר עס
קומט אַראַפֿ (נדה ל ע"ב)], און דער סמ"ך מ"ם איז נאָך אַלץ

כג

האלט זיך שטארק

נישט דא, ענדליך איז ער צוריק געקומען מיט אן אלטען איינגעבויגענעם, און ער האט 'געלאכט' און זיך אנגערופן: איך האב שוין געטראפן אן עצה! די נשמה קען שוין אראפ גיין (עייזן סיפורי מעשיות, מעשה ז), דאס הייסט זיין עצה איז געווען מען זאל אפלאכן פונעם הייליגן רבינ'ס זאך און דאס צונישט מאכן וכו'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קסג): עס איז דא א מענטש וואס ער קומט אן אין יעדענס מויל, און מען קייפט אים אזוי ווי גאם; דאס הייסט, יעדער האט עפעס וואס צו רעדן אויף אים; אפילו ער קען אים ניטאמאל, און אז מען פֿרעגט אים: וואס רעדסטו? דו קענסט דאך נישט דעם מענטש בכלל?! זאגט ער: איך וויל אים נישט קענען, און איך וויל אים נישט זעהן! רחמנא לצלן.

אבער אז א מענטש האט געהאט א טובה ביים צדיק, דארף ער אוודאי האבן 'הפרת הטוב', און נישט חלילה ווערן קלוגער פון דעם אייגענעם רביין, און רחמנא לצלן אן קיין טראפל בושה, גיין דן זיין, צו ער איז יא א

האלט זיך שטארק

ערליכער איד צו נישט, אזוי ווי חז"ל זאגן (מדרש רות רבה א, א): אויפן פסוק (רות א, א) ויהי בימי שפוט השופטים. ששפטו את שופטיהם; דער תלמוד גייט גאר משפטין דעם רביין רחמנא לצלן. נאר וואס דען? דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רכח): ווען דער אייבערשטער זעהט א נשמה וואס קען צוריק ברענגן מענטשן צום באשעפער, שטעלט ער אליין אויף אויף אים מחלוקת, ווייל אויב נישט וואלט נישט געווען קיין בחירה.

קומט אויס אז אויף יעדן מענטש מוז דורכגיין צרות, און יעדער מענטש שפירט אז זיין צרה איז די גרעסטע צרה, און מען קען דאס נישט אוועקמאכן, פונקט אזוי ווי א קליין יונגעלע וואס שפילט זיך מיט זיין קארעלע, און איינער האט דאס אנגעטרעטן און צובראכן, וויינט ער זייער שטארק און ער האלט עס נישט אויס, און א גרויסער מענטש לאכט זיך אויס דערפון, אבער לאמיר זעהן ביי אים אליין אז א גוי וועט אריינקראכן אין זיין קאר, און די אינשווענס וועט ארויפגיין וכו', וועט ער

כה

האלט זיך שטארק

אויך נישט אויסהאלטן, וואס איז באַמַת די זעלבע זאך ווי דער צער פון דעם קליין יונגעל, פאר איינעם וואס האט נאך א גרעסערן שכל, קומט אויס אז יעדער מענטש שפירט אז זיין צרה איז די גרעסטע צרה.

דער פסוק זאגט (קהלת א, יח): יוסיף דעת יוסיף מכאוב - וואס מער שכל מען האט, אלץ א גרעסערע צרה און איבערגייעכץ דארף מען אריבערגיין. אבער דער עיקר איז מען זאל זיך דערהאלטן, וואס דעמאלטס וועט שוין די מח שיינען און לייכטן, ביז מען וועט שטענדיג שפירן דעם אייבערשטן אין יעדע מצב.

דאס זאגט דער פסוק (שמות כז, כ): להעלות נר תמיד. 'נר' באטרעפט: יהו"ה-אהי"ה, יהו"ה-אלהי"ם, יהו"ה-אדני. 'תמיד' איז מרמז אויף: שויתי הנו"ה לנגדי תמיד (תהלים טז, ח). דאס ווייזט אז וואס מער עס גייט אריבער אויף א מענטש יסורים ארימקייט אדער מחלוקת, און ער דערהאלט זיך, אלץ מער ציהט ער ארויף אויף זיך דעם באשעפער אין יעדן פאל.

האלט זיך שטארק

ב.

מיר שטייען יעצט פאר שבת זכור, וואס עס איז א
 מצות עשה דאורייתא צו הערן און געדענקן
 אויסצומעקן דעם עמלק, חז"ל האבן אויסגעשטעלט אז
 מען זאל ליינען די פרשה פון מחית עמלק דוקא פאר
 פורים (מגילה כ"ט ע"א), מען זאל זיך דערמאנען, אז המן
 שטאמט פון עמלק, וואס ער איז אן אייניקל פון עשיו,
 און דער שר פון עשיו איז דער סמ"ך מ"ם, וואס ער
 רעדט צו דעם מענטש צו טוהן אן עבירה. אזוי ווי מיר
 זאגן (דברים כה, יח): אשר קרף בדרך - ער האט זיך
 אפגעקילט פון באשעפער.

דאס איז דער גרעסטער חורבן, אז עס ווערט קאלט ביי
 א מענטש דאס אידישקייט, און מען קען עס דערקענען
 אויף די לבוש, ווי אזוי מען גייט אנגעטוהן, כאטשיג עס
 שטייט אין זהר הקדוש (בהעלותך קנ"ג ע"א): טפשים קוקען
 אויף די דרויסענדיגער לבוש, אבער די קלוגע קוקען וואס
 עס איז דא אונטער די לבוש. פונדעסטוועגן האבן מיר א
 מצוה צו גיין מיט א אידישן לבוש, און נישט נאכגיין די

האלט זיך שטארק

גוים און זייערע וועגן (שליחן ערוך סימן קע"ח סעיף א). חז"ל זאגן (סנהדרין ע"ד ע"ב): ווען עס איז דא א גזירה פון שמד רחמנא לצלן, דארף מען זיך מוסר נפש זיין אפילו אויף א שייך בענדל, למשל אז די גוים גייען מיט רויטע שייך בענדלעך, און זיי האבן גוזר געווען אז יעדער מוז גיין מיט די שייך בענדלעך ווייל אזוי גייט די עבודה זרה, דארף מען זיך מוסר נפש זיין און נישט גיין אזוי.

אזוי אויף געפונען מיר אז דער הייליגער רבי שרייבט ביי די מעשה פון 'חקם ותם' (סיפורי מעשיות, מעשה ט), אז דער חכם איז געגאנגען אין מארק און ער האט געזעהן ווי משרתים גייען, און עס איז אים זייער געפאלן ווי אזוי זיי גייען מיט די שפיציגע שייך און די שיפע היטן, און וועגן דעם האט ער זיך אויף אזוי אנגעטוהן, און אזוי איז אים דורך געגאנגען דאס לעבן, ביז ער איז רחמנא לצלן אריינגעפאלן אין א טיפן בלאטע [זומפ], און ווען דער תם האט אים געטראפן אין דעם ביטערן מצב, האט ער אים געפרעגט: וואס טוסטו דא? געב א קוק וואו אהין דער רוח [טיינול] האט דיך געבעה געטראגן! זאגט דער

האלט זיך שטארק

חכם: עס איז נישט קיין רוח, עס איז פשוט מיין ברודער וואס ער איז מיין שווא, און ער האט זיך יעצט נוקם געווען אין מיר. זעהט מען ווי ווייט ער איז פארקראכן מיט זיינע חכמות און זיין נאכמאכן יעדן, אז אפילו ווען ער האט זיך שוין געוואלגערט פאר יסורים האט ער נאך אלץ נישט געגלייבט אז עס איז דא א בורא פל עולמים וואס ער מאכט אלעס, און עס איז דא צדיקים וואס זיי קענען העלפן דעם מענטש.

און דאס איז די גאנצע קליפה פון עמלק, אז ער ברענגט אריין אינעם מענטש ספיקות, ער זאל טראכטן: היש הוי"ה בקרבנו אם אין (שמות יז, ז), דער אייבערשטער איז טאקע מיט מיר? דער אייבערשטער דארף מיר טאקע האבן? וועגן דעם געפונען מיר אז גלייך נאכדעם שטייט שוין (שם, ח): ויבא עמלק וילחם עם ישראל 'ברפידם' - עמלק איז געקומען און מלחמה געהאלטן מיט די אידן, און וואו איז דאס געווען? אין רפידים. ווייל זיין עיקר פח איז געווען דורכדעם וואס די אידן האבן נאכגעלאזט פון

כט

האלט זיך שטארק

לְעֶרְנֵעַן דִּי תוֹרָה (סְנֵהֲדָרִין ק"ו ע"א), ווייל אַז מָעַן לְעֶרְנֵט
נִישֵׁט קִיִּין תּוֹרָה קֶעַן מָעַן גוּט אָפֵּנאַרן אַ מְעַנְטֶשׁ.

דַּעַרפֿאַר דַּאַרף מָעַן זיך שְׁטַעַנְדִּיג מֵאַכֵּן אַ חֲשָׁבוֹן
הַנְּפֶשׁ צוּ מָעַן לְעֶרְנֵט, דַּעַר הַיִּלְיָגֶעַר רַבִּי זַאָגט (שיחות הר"ן
סימן ו): דַּעַר שְׁטָן אִיז צוּגְעָגְלִיכֵן צוּ אַיִנְעַר וואָס גִּיט
אַרום מִיט אַ פֿאַרמאַכְטן הַאַנט, און יַעֲדַעַר לויפֿט אַים
נָאָךְ, ווייל מָעַן מֵיִנֵּט אַז עַר הָאַט זיכַעַר וואָס מָעַן דַּאַרף,
און צום סוף עֶפֶעַנֵט עַר דִּי הַאַנט, און עָס אִיז לִיִּדִּיג, עָס
אַיז גַּאַרנִישֵׁט דַּא דַּאַרט; דַּאַס גִּיט אַרױף אַז מָעַן לויפֿט
נָאָךְ אַ מְעַנְטֶשׁ, טַעַג, וואַכֵּן, חֲדָשִׁים, און יֵאַרן, און מָעַן
אַיז זיכַעַר אַז עַר וועט מִיר הַעֲלֶפֶן, און נַאַנט בֶּרַעַנְגֶעַן צום
אַיבֶּעַרשֵׁטן, אַפֶּעַר בֵּיִים סוף גִּי אִיךְ אַוועק מִיט גַּאַרנִישֵׁט
אַין דִּי הַאַנט, אִיךְ הָאַב בֵּיִ אַים גַּאַרנִישֵׁט אַיִנְגַּעקוִיפֿט.

וועגן דַּעם דַּאַרף זיך אַ מְעַנְטֶשׁ מוֹרָא'דיג מְחֻזַּק זיין
אַין לְעֶרְנֵעַן תּוֹרָה, אַפִּילוּ עַר אִיז שׁוִׁין דוֹרף גַּעַגאַנְגֶעַן אִין
זיין לַעֲבֹן אַסאַךְ שְׁווערִיקייטן, און עַר אִיז דוֹרְכְּגַעַפֿאַלן
מִיט אַלע מִינֵי שְׁמוּץ אִין דַּעַר וועלט רַחֲמָנָא לְצַלן, זַאל עַר
נִישֵׁט צוּבְרַאכֵן ווערן, ווייל דַּעַר זַעֲלֶבַעַר רַבּוֹנוֹ-שֶׁל-עוֹלָם

האלט זיך שטארק

וואס האט געזאגט, וואס מען טאר נישט טוהן, האט געזאגט: אויב איך האב שוין יא געטוהן עפעס נישט גוטס, זאל איך תשובה טוהן און אלעס וועט פאראכטן ווערן.

“און דער עיקר תשובה איז דורך די תורה”, אזוי ווי דער ירושלמי זאגט (ראש השנה פרק ד, הלכה ח): מביין שקבלתם עליכם עול תורה, מעלה אני עליכם פאילו לא חטאתם מימיהם - ווי נאר א מענטש איז מקבל אויף זיך דעם עול פון תורה, רעכנט דער אייבערשטער אזוי ווי ער וואלט קיינמאל אין זיין לעבן נישט געזינדיגט. דערפאר אז מען געוואוינט זיך צו, צו לערנען יעדן טאג אפאר פסוקים חומש, אפאר פרקים משניות, גמרא וכו', איז דאס דער גרעסטער תשובה. און מען דארף זיך בכלל נישט צוטוהן מאכן פון די וואס לאכן און שפעטן דערפון: אז דאס הייסט נישט געלערנט, דו פארשטייסט דאך נישט וואס דו זאגסט. [אז איינער קויפט זיך אן יעדע וואך פאר שבת א גאנצע פאק מיט צייטונגען, לאכט מען

לא

האלט זיך שטארק

נישט, נאר פון איינער וואס האט ברוך השם גענומען א חומש, משניות, גמרא, מדרש, דארף מען לאכן?]

דאס זאגט מען דריי מאל א טאג ביים דאווענען שמונה עשרה: השיבנו אבינו 'לתורתך'; ווייל די ערשטע זאך אז מען וויל תשובה טוהן, דארף מען אסאך בעטן: השיבנו אבינו לתורתך - מען זאל זוכה זיין צו לערנען די הייליגע תורה; וואס דאס איז דער עיקר תשובה. און נאכדעם: וקרבו מלפנו לעבודתך, מען זאל זוכה זיין צו בעטן יעדע זאך דעם באשעפער, און דורכדעם: והחזירנו בתשובה שלימה לפניך, איז מען זוכה תשובה צו טוהן אינגאנצן פארן באשעפער (עיין ליקוטי הלכות פריה ורביה, הלכה א, אות י).

וועגן דעם אז מען רעדט צום באשעפער אפילו נאר איין ווארט, קען מען זיך נישט פארשטעלן די גרויסקייט דערפון, און אז מען געוואוינט זיך צו דעם צו, קען מען שוין נאכדעם רעדן אנאנצן טאג צום באשעפער, למשל, אז מען גייט אין גראסערי איינקויפן, און דער גראסערי מאן פֿרעגט דיר: וואס ווילסטו? קענסטו זאגן פארדעם

האלט זיך שטארק

שטילערהייט: [רבנו-של-עולם!] איך דארף א ברויט, א מילך. שטענדיג לייג צו די ווארט 'רבנו-של-עולם', אזוי קען מען פון יעדע זאך מאכן א תפלה.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ה): א מענטש דארף קומען צו אזא מדריגה אין אמונה, אז אפילו ווען ער רעדט מיט מענטשן זאל ער דעמאלטס באמת רעדן צום באשעפער; נאר מענטשן קענען דאס נישט כאפן, און האבן נישט קיין השגה אין אזאלעכע זאכן, דערפאר איז מען מזלזל אין אזא צדיק, אבער ווען מען זאל גוט קוקען, זעהט מען אז נאכדעם וואס דער צדיק האט גערעדט מיט א מענטש פארשידענע זאכן, פלוצלינג נעמט דער מענטש א משניות, א גמרא וכו', און הייבט אן לערנען.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר רבי נתן זכרנו לברכה, (חיי מוהר"ן סימן שעו): איך האב א ענין ווי אזוי צו רעדן צו יעדן איינעם אויף זיין וועג. האט רבי נתן געזאגט: רבי! אפשר לערנט איר מיר דאס אויס? האט דער הייליגער רבי געזאגט: איך קען דיר דאס נישט

אויסלערנען. אבער וויבאלד רבי נתן איז געווען אן עקשן, האט ער געפרעגט: פארוואס? האט אים די רבי געענטפערט: ווייל דעמאלטס וועל איך מיט דיר אויף מער נישט קענען רעדן.

אז א מענטש איז זוכה און ער איז דבוק צום בורא-כל-עולמים, הערט ער גלייך ווען איינער רעדט וואס יענער איז, ווייל וואס א מענטש האט אין הארץ זאגט ער ארויס. און אז איינער רעדט חלילה ניבול פה איז א סימן אז ער פול מיט שמוץ רחמנא לצלן (ספר המדות, אות ניבול פה, סימן א).

דאס איז וואס מיר האבן אין 'שבת זכור', צו געדענקען וואס עמלק האט געטוהן מיט די אידן, נאכדעם וואס זיי זענען ארויס געגאנגען פון מצרים מיט אזאלעכע גרויסע ניסים, און דער ים האט זיך געשפאלטן וכו', האבן אלע פעלקער מורא געהאט און געציטערט פון די אידן, אז זיי האבן אזא גרויסן באשעפער וואס נעמט זיך אן פאר זיי, און וויי און ביטער איז פאר ווער עס טשעפעט זיי, אזוי ווי מען האט געזעהן אז גאנצע אומות וואס האבן געהאט

האלט זיך שטארק

צו טוהן מיט די אידן זענען אפגעמעקט געווארן, ביז
 עמלק איז געקומען מיט חוצפה און עזות, און דאס
 אפגעקילט, אזוי ווי דער מדרש זאגט (תנחומא פי תצא, ט), א
 משל: עס איז געווען א קאכעדיגער מקנה וואס קיינער
 האט זיך נישט געטרויעט אריינצוגיין אין דעם, ביז עס
 איז געקומען איינער, און ער האט געגעבן א טאנץ אריין,
 אפילו ער אליינס האט זיך טאקע גוט אפגעבריהט, האט
 ער דאס קאלט געמאכט פאר אנדערע, און געוויזן פאר
 יעדעם אז עס געשעהט גארנישט, די זעלבע זאך עמלק
 איז געווען דער ערשטער וואס ער האט זיך דערוואגט
 אנצוהייבן מיט די אידן, און געוויזן פאר אלע אומות
 העולם, אז עס געשעהט גארנישט אז מען טשעפעט חס
 ושלום די אידן.

און די זעלבע עמלק איז נישט נאר געווען ביי יציאת
 מצרים און 'קבלת התורה', נאר זיי זענען נאך היינט אויך
 דא, אזוי ווי מען האט זיך איבערצייגט ביי דעם ביטערן
 חורבן פון די צווייטע וועלט מלחמה, ווען אפילו אלע
 ביליגע און נידערטרעכטיגסטע גוים, צום ביישפיל די

לה

האלט זיך שטארק

אוקריינישע, די פוילישע, און אזוי די איבריגע אומות
ימח שׁמם, האבן מורא געהאט צו טשעפענען די אידן,
ביז די דייטשן ימח שׁמם זענען געקומען און געוויזן אז
מען קען טשעפענען די אידן, און אזוי האבן אלע נאכדעם
מיטגעטאנצן, דערפאר דארף מען דאס געדענקען אז
עמלק מוז אינגאנצן אפגעמעקט ווערן.

און אזוי ווי בכלליות ליידן אידן פון עמלק, אזוי אויף
דארף יעדע מענטש בפרטיות שטענדיג געדענקען וואס
עמלק וויל טוהן מיט אים, נאכדעם וואס דער צדיק האט
אים ארויסגעהאלפן און אים ארויסגענומען פון זיין טיפן
פלאנטער, און אים מזכה געווען מיט אלע גוטע זאכן, און
יעצט קומט אן עמלק און מאכט ליצנות דערפון, אזוי ווי
חז"ל זאגן (מדרש שוחר טוב שמואל, פרשה יב) אויפן פסוק
(משלי יט, כה) לץ תכה - זה עמלק; ווייל די כח פון עמלק
איז ליצנות. וועגן דעם זאגט די גמרא (ברכות נ"ח ע"א),
אויף דעם פסוק (דברי הימים-א כט, יא): לך הונית הממלכה -
זו מלחמת עמלק; דורכדעם וואס א מענטש ווייסט אז
נאר דער אייבערשטער איז דא, און ער איז שטארק ביי

האלט זיך שטארק

דעם, מיט דעם האלט ער מלחמה מיט עמלק, וואס וויל נאר אריינברענגן אין א מענטש ספיקות אין אמונה, און אזוי מעקט מען אים אויס.

אבער די מצות-עשה אויסצומעקן עמלק איז אויך א גאנץ יאר, צו געדענקען אז עמלק מאכט דעם מענטש קאלט, און צוקלאפט אים פון יונגווייז אויס, און ער רעדט אים איין, אז ער איז שוין גארנישט ווערט, [אמאל קען זיין אז די עלטערן האבן נישט געוואוסט ווי אזוי צו מחנך זיין, אדער א מלמד האט אים צוקלאפט], פסיכילאגן זאגן: ביז די זיבעצן אכצן יאר האט שוין א מענטש געהערט עטליכע פערציג טויזענט מאל די ווערטער: ביסט גארנישט ווערד, דו שלימזל איינער, דו טויגסט אויך גארנישט, און דאס גלייכן. און וויבאלד ער הערט דאס אזוי סאך מאל, גייט דאס אריין אין אים, און ער איז זיך שוין מייאש פון זיין לעבן, נאכדעם איז אים שוין שווער חתונה צו האבן, און ווען ער האט חתונה קען ער זיך נישט אויסקומען מיט זיין ווייב, [מען האט אים נישט אויסגעלערנט ווי אזוי צו רעדן צו א ווייב], און אזוי

לו

האלט זיך שטארק

הייבט זיך אן פראבלעמען אין שטוב וכו' וכו', וואס דאס אלעס האט צמלק גורם געווען, דערפאר דארף מען גוט געדענקען אים אפצומעקן .

ג.

חז"ל זאגן (ירושלמי מגילה פרק א, הלכה ד), אז אין דעם הייליגן טאג פורים איז כל הפושט יד נותנים לו'. מען געט צדקה רעכטס און לינקס פאר יעדעם איינעם, און מען פרעגט נישט קיין שאלות, [כאטש אגאנץ יאר דארף מען זייער אכטונג געבן, און אסאך בעטן דעם אייבערשטן, מען זאל זוכה זיין צו וויסן וואו צו געבן די אויסגעהארעוועטע און אפגעשפארטע געלט, די צדקה זאל גיין אויף גוטע פלעצער, און דאס ערשטע דארף מען רחמנות האבן און ארויסהעלפן די אייגענע ווייב און קינדער], אבער פורים מאכט מען נישט קיין חשבונות מען העלפט יעדן. דערפאר דארף מען זיך צוגעוואוינען צו טוהן צדקה און העלפן אידן, און דער עיקר צדקה איז

האלט זיך שטארק

מִזְכָּה צו זיין, אַז נאך אידן זאלן וויסן פון באשעפער, און
אַז מען קען רעדן צום באשעפער.

עס איז געווען א צדיק וואס ער האט אנוועק געשיקט
זיינס א נאנטער תלמיד צו א געוויסן פלאץ, ער זאל דארט
מקרב זיין אידן צום אייבערשטן, נאכן דארט זיין בערך א
יאר, קומט ער צוריק צום רבי'ן, און ער זאגט: איך האב
גארנישט גע'פועל'ט. פֿרעגט אים די צדיק: א גלאז
וואסער קענסטו געבן פאר א איד? זאגט ער: יא. אויב
אזוי - פֿרעגט אים די רבי - פֿארן וואס האסטו עס נישט
געטוהן, און מִזְכָּה געווען א איד זאל מאכן א 'שהכל'?

דאס זאגט דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן סימן פה): ווען
א מענטש זעהט פאר זיך א נסיעה זאל ער פארן, אפֿשר
דארף ער דארט עפעס אויפֿטוהן, ווייל וואו א איד גייט,
טוט ער עפעס אויף; דא דארף ער ארויסגיין, דארף ער
זיך נאכדעם וואשן די הענט, און אויב עס איז נישט דא
קיין וואסער גייט ער צום גוי, ער זאל אים געבן אביסל
וואסער, און אזוי מאכט ער 'אשר יצר' אין א פלאץ וואו
מען האט קיינמאל נישט געמאכט קיין אשר יצר, און דא

לט

האַלט זיך שטאַרק

מאכט ער א 'שהכל' וכו', ווייל א איד איז קיינמאל נישט אליין, וואו ער גייט האט ער דעם באשעפער, אפגערעדט אז מען קען רעדן דארטן מיט א איד פון באשעפער, איז נישטא קיין גרעסערס דערפון. פארן מענטש דאכט זיך נאר אז ער האט גארנישט אויפגעטוהן און גארנישט גע'פועל'ט, אבער באמת די רגע וואס מען רעדט מיט א איד פון אמונה, און ער טראכט אויף איין מינוט: אפער איז ער גערעכט, עס איז טאקע דא א באשעפער אויף די וועלט! אפילו א מינוט נאכדעם האט ער שוין פון אלעם פארגעסן, דאך איז דאס אין הימל מורא'דיג חשוב (עין חיי מוהר"ן סימן תקמג), ווייל יעדע קליינע ריר וואס א מענטש טוט פארן אייבערשטן דא אויף די וועלט, אפילו עס דאכט זיך אים אז עס איז גארנישט מיט נישט, אבער אין הימעל איז דאס מורא'דיג מורא'דיג חשוב, און ער גייט דורכדעם זייער ווייט אין די קדושה (עין בשיחות שאחר הסיפורי מעשיות).

האלט זיך שטארק

ד.

פורים איז דא א מצוה פון טרינקען 'עד דלא ידע', דאך
 דארף מען דאס אויך מקיים זיין מיט שכל, ווייל אז א
 מענטש טרינקט זיך אן ביז ער ליגט ווי א 'פגור' און ער
 קען שוין גארנישט טוהן, נישט בענטשן און נישט
 דאווענען מעריב, און דאס טרונקען האט אים געמאכט
 פארגעסן פון באשעפער, איז זייער ביטער (עיין פה החיים
 סימן תרצ"ה ס"ק יז), דערפאר דארף מען נישט טרינקען מער
 ווי צוויי דריי כוסות, און נאכדעם טאנצט מען אזויפיל,
 אז מען איז שוין גענוג שיכור פון זיך אזוי סאך דרייען
 און טאנצן.

דער הייליגער רמ"א זכותו יגן עלינו וואס איז געווען
 רב אין די שטאט קראקא, פלעגט אלץ אחריות זייענדיג
 דער רב פון שטאט, ארומגיין פורים ביינאכט, דערמאנען
 דעם עולם צו בענטשן און צו דאווענען מעריב; ווייל
 פורים איז אפען אלע עולמות, און מען קען פועלן ביים
 באשעפער און באקומען יעדע זאך וואס מען וויל, מען
 דארף נאר אויסנוצן די צייט. דער הייליגער רבי זאגט

מא

האלט זיך שטארק

(ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצג; שיחות הר"ן סימן סב): די מחשבה פון א מענטש איז אזוי שטארק, אז אויב טראכט ער מיטן גאנצן מחשבה עפעס, וועט ער עס האבן, און אז ער וויל געלט, וועט ער האבן געלט.

אזוי אויך דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו שעדיגן אדער שלאגן אן אנדערן, וואס דאס קומט פשוט פון רשעות און פון זיך וועלן נוקם זיין, נאר א גאנץ יאר שעמט ער זיך דאס צו טוהן, טוט ער דאס פורים מיטן אויסרייד אז ער איז שיכור. אבער דער סימן אז מען איז באמת שיכור איז ווען מען קישט א צווייטן, און מען זאגט אים: איך האב דיר אזוי ליב וכו'.

ה.

אזוי אויך דארף מען זייער אכטונג געבן פורים, נישט חלילה צו מאכן ליצנות און חזק פון ערליכע אידן, אזוי ווי מען זעהט ליידער עזות פנימ'ער וואס וואגן זיך רחמנא לצלן צו מאכן ליצנות און געשפעט אין פראנט

האלט זיך שטארק

מב

פון גרויסע צדיקים מנהיגי ישראל, וואס האבן זיך מוסר נפש געווען פארן באשעפער, און מען לייגט דאס אן, אלץ 'מנהג ישראל' פון מאכן א פורים רב, וואס באמת האט דאס נישט קיין מקור, אדרבה אז מען איז זוכה און מען גייט צו א צדיק פורים, זאל מען גוט צולייגן דעם אויער און הערן וואס ער זאגט, וועט מען הערן אזאלעכע זאכן וואס א גאנץ יאר הערט מען נישט. איך האב אליין געהערט פורים פונעם הייליגן סאטמארען רבי'ן זכותו יגן עלינו בשעת ער איז שוין געווען בגילופין, מיט דעם לשון: איין זאך ווייסט דער בורא-כל-עולמים, אז איך האב קיינמאל נישט געהאט קיין שלעכטן געדאנק.

ו.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן יז): שבת דארף מען זיין מורא'דיג פרייליך; און מען זעהט אז דער שטן פארלייגט זיך און לויפט ארום יעדן ערב שבת אין אלע אידישע שטובער, און ער ארבעט אן אז עס זאל

מג

האלט זיך שטארק

זיין דארט מחלוקת, מען טשעפעט זיך מיט די ווייב וכו', אזוי אז די גאנצע שבת איז שוין צושטערט (זיין מורה באצבע סימן ד, אות קמ), דערפאר דארף מען פרובירן מיט אלע כוחות, און אסאך בעטן דעם אייבערשטן, צו זיין נאר פרייליך אין שבת, בפרט דעם שבת זכור, דארף מען שוין זיין זייער פרייליך אין שטוב.

און נאכדעם פורים אליין דארף מען דאך אנודאי זיין מורא'דיג פרייליך, דער הייליגער רבי מרדכי'לע נאדבורנער זכותו יגן עלינו האט געזאגט: ווען איך זאל וויסן אין די יוגענט וואס הייסט משמח זיין א איד, וואלט איך א גאנץ פורים נאר געווען פארנומען משמח צו זיין און פרייליך מאכן אידן, ווייל דער עיקר עבודה פון פורים איז נאר 'שמחה', און אפילו דאס וויינען דארף אויך נאר זיין מיט שמחה (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קעה).

מען קען זיך נישט פארשטעלן דאס גרויסקייט פונעם הייליגן טאג פורים, דער הייליגער סאטמארער רב זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט פורים: איך זאל נישט

האלט זיך שטארק

אראפקומען אויף דער וועלט נאר צו הערן איינמאל די
מגילה ליינען איז שוין געווען פֿדאי.

צדיקים זאגן: די לשון 'מגילת אסתר' ווייזט אונז, אז
די מגילה איז 'מגלה' און דעקט אויף די 'הסתרה' וואס
איז באהאלטן פון אונז, (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נו).
אזוי אויף ווערט געברענגט (מדרש אסתר רבה ג, י; מגילה ט"ו
ע"א): וואו עס שטייט 'המלך' אין די מגילה, גייט דאס
ארויף אויף דעם באשעפער וואס ער איז דער קעניג פון
די וועלט.

ז.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עד):
פורים איז די התחלה פון אלע ימים טובים; א צייט וואס
מען קען אנהייבן פון אנפאנג, וועגן דעם איז פורים ראשי
תיבות: מ'מצרים ו'לא י'ראו פ'ני ר'יקם (שמות כג, טו).
אפילו א מענטש איז געווען אין מצרים קען ער אלעס
פאררעכטן, בפֿרט מיט די מצוה פון 'צדקה'. דער

האלט זיך שטארק

מה

הייליגער בעלזער רב, רבי ישכר דוב זכותו יגן עלינו, האט געזאגט: אז א איד גייט נאך צדקה אין אלע פיר עקן פון שטאט, פטר'ט ער פון זיך די ד' מיתות בית דין: סקילה, שריפה, הרג, וחנק. וואס עס קומט זיך פאר א מענטש ווען ער טוט עבירות.

חז"ל זאגן (פתובות ל'): ווען די בית המקדש איז געשטאנען איז געווען די סנהדרין, און מען האט דן געווען יעדן וואספארא מיתה עס קומט אים, אבער אפילו יעצט ווען עס איז שוין נישט דא די סנהדרין, דאך איז אבער דא די עונש פון די ד' מיתות, און עס איז נישט הפקר, עס פאסירט אן עקסידענט מיט א קאר, אדער א 'שריפה', אדער מען איז דערשיקט געווארן, דערטראנקן געווארן, אדער געהרג'עט געווארן רחמנא לצלן, דאס אלעס איז מיט א חשבון. אבער אז א איד גייט אין אלע פיר עקן פון שטאט נאך צדקה נעמט ער דאס אלעס אראפ פון זיך.

וועגן דעם דארף מען אויסנוצן דעם גרויסן טאג פון פורים, אדער מען זאל גיין נאך צדקה, אדער מען זאל

האלט זיך שטארק

רעדן צום באשעפער, אדער מחזק זיין אידן און זיי פרייליך מאכן, אפער נישט סתם מאכן ליצנות און זיך נאריש מאכן אויפן חשבון פון א צווייטן איד, וואס דאס איז זייער הארב.

ח.

דער זחר הקדוש זאגט (תקונים נ"ז ע"ב): פורים איז גרעסער פון יום כיפור, וואס מען רופט דאס יום כ'פורים - א טאג אזוי ווי פורים. דארף מען פארשטיין ווי אזוי קען דאס זיין, יום כיפור איז מען דאך מוחל די עבירות פון א מענטש?! נאר ווייל יום כיפור איז מען טאקע מכפר אויף אלע עבירות 'בין אדם למקום', וואס א מענטש האט זיך פארזינדיגט אקעגן אייבערשטן אליין, אויב גלייבט ער אז די טאג איז מכפר [און ער זאגט ווידוי] איז מען אים אויף אלעם מוחל (רמב"ם שנגות פרק ג, הלכה י). אפער אויף עבירות פון בין אדם לחבירו - א מענטש האט געטשעפעט אן אנדערן, איז יום כיפור נישט

האלט זיך שטארק

מז

מכּפּר בּיז ער בּעט יענעם אײבער (יומא דף פה ע"ב). כּל שׁכּן אז מען טשעפעט א רבײן רחמנא לצלן, און מען רעדט אויף אים, העלפּט נישט אויף דעם יום כּיפור, און מען וועט נאך טייער באצאלן דערפאר דא אויף דער וועלט, אמאל ליידיט מען פון די קינדער, פון די ווייב, פון שׁכנים, און מען כאפט נישט אז אלעס האט א פונקטליכן חשבון, וועגן דעם דארף מען מוראדיג שטארק אכטונג געבן נישט חלילה זיך איבערדרייען און אנהייבן צו רעדן, אדער מזלזל זיין אין דעם אייגענעם רבײן וואס האט דיך געהאלפן, און זיך מוסר נפש געווען דיר א טובה צו טוהן.

אבער פורים טוט מען 'תשובה מאהבה', מען איז מחזק איינער דעם אנדערן, וואס דאס איז די מצוה פון 'מתנות לאביונים, משלוח מנות', מען זאל זיך אויסגלייכן איינער מיט אנדערן, אזוי ווי מען זעהט טאקע, אז פורים נעמט מען זיך ארום און מען קישט זיך איינער דעם אנדערן און מען בעט זיך איבער, ממילא ווערט שוין פאראכטן די עבירות פון 'בין אדם לחבירו', וועגן דעם איז פורים נאך גרעסער פון יום כּיפור.

האלט זיך שטארק

ט.

חז"ל זאגן (שוחר טוב משלי, ט): אלע ימים טובים וועלן
 בטל ווערן, אבער פורים וועט קיינמאל נישט בטל ווערן.
 שטעלט זיך א שאלה, מיר ווייסן דאך אז איינס פון די
 דרייצן עיקרים פון אמונה איז, אז קיין איין טראפ פון די
 תורה וועט זיך נישט טוישן, אזוי ווי מיר זאגן: אני מאמין
 באמונה שלימה, שזאת התורה לא תהא מוחלפת, ולא
 תהא תורה אחרת מאת הבורא יתברך שמו. אויב אזוי וואס
 הייסט אז אלע ימים טובים וועלן בטל ווערן?!

נאר די הייליגע רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ד):
 יעדע יום טוב רופט דעם באשעפער, און עס איז מגלה
 פארן מענטש אז עס איז דא א באשעפער אויף דער
 וועלט, און אלעס ווערט געפירט אינגאנצן אזוי ווי דער
 באשעפער וויל; און דאס ברענגט אריין אין א מענטש א
 מורא'דיגע שמחה. אבער פורים וויבאלד מען מעקט אויס
 דעם אייגענעם עמלק וואס מען האט אין זיך, וואס דאס
 זענען די אלע ספיקות און קשיות וואס א מענטש האט,
 ממילא באקומט מען אזא מין שמחה, אז קעגן די גרויסע

מט

האַלט זיך שטאַרק

שְׁמַחָה וְוַעֲרָט בְּטֵל דִּי שְׁמַחָה פֿון דִּי דְרִי יָמִים טוֹבִים,
וְוַאס אַיז אַוִּיךְ אַ צִיט פֿון שְׁמַחָה, דָאךְ וְוַעֲט דָאס בְּטֵל
וְוַעֲרָן צו דִּי שְׁמַחָה פֿון פֿורִים, און דָאס וְוַעֲלָן מִיר זוכָה
זַיִן בֵּי דִי גְאוּלָּה.

דָער אַיבֶּעֲרֶשְׁטֶער זָאל הֶעֱלֶפֶן אַז מָען זָאל שוִין זוכָה
זַיִן צו דֶּעֲרֶלֶעבֶן דָאס צו זַעֵהן מִיט דִּי גְאוּלָּה שְׁלִימָה
בְּקָרוֹב.

~תם ונשלם שְׁבַח לְאֵל בּוֹרָא עוֹלָם~

**הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות**

**כ"ק מרן רבינו
אליעזר שלמה בן מלכה
שליט"א**

**לרפואה שלימה לכל רמ"ח
אבריו ולכל שס"ה גידיו
ולכל טיפי דמיו.**

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

אברהם חיים בן הינדא ריקל נ"י

וזוגתו

רייזל בת חיה שרה תחי'

ולזכות

משה ירחמיאל בן רייזל נ"י

מתתיהו ואב בן רייזל נ"י ומשפחתו

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם

לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני

רויחא, אמן כן יהי רצון.

על הטוב יזכר

אלה יעמדו על הברכה
האנשים גבורי החיל שהושיטו לנו יד עזרה
לנדב סכום הגון מדי חודש בחדשו
למען הדפסת ספרי רבינו ולהפיצם על פני תבל
הלא הם

מנ"ה
שאלו חיים איינהויין
הי"ו

מנ"ה
בנימין איינהויין
הי"ו

מנ"ה
יוסף אינגאס
הי"ו

מנ"ה
מנשה איצקאוויטש
הי"ו

מנ"ה
העניך אינגי
הי"ו

מנ"ה
יחיאל אויה
הי"ו

מנ"ה
אייזיק אפסעל
הי"ו

מנ"ה
אליעזר אדעלשטיין
הי"ו

מנ"ה
משה לייב אמסל
הי"ו

מנ"ה
אשר דוב אינדורסקי
הי"ו

מנ"ה
יואל גאלדשטיין
הי"ו

מנ"ה
יוסף בארדאגה
הי"ו

מנ"ה
מיכאל דניאל בוים
הי"ו

ישלם ה' פעלם ותהי משכורתם שלמה מעם ה', זכות הדפסת ספר הקדוש יעמוד להם
שיתברכו מפי א-ל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא בשפע ובניקל, ובכל אשר יפנו יצליחו,
ויזכו לרוות רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, וימלא ה' כל משאלותם לטובה, אמן.

על הטוב יזכר

אלה יעמדו על הברכה
האנשים גבורי החיל שהושיטו לנו יד עזרה
לנדב סכום הגון מדי חודש בחדשו
למען הדפסת ספרי רבינו ולהפיצם על פני תבל
הלא הם

מנ"ה
יעקב היילפרין
הי"ו

מנ"ה
מרדכי אהרן היילפרין
הי"ו

מנ"ה
יצחק אהרן וויינבערג
הי"ו

מנ"ה
אליעזר הירשפעלד
הי"ו

מנ"ה
אייזיק ווייס
הי"ו

מנ"ה
יואל וועבערמאן
הי"ו

מנ"ה
אהרן וועבערמאן
הי"ו

מנ"ה
פנחס מרדכי טייטלבוים
הי"ו

מנ"ה
יצחק יונה זאבעל
הי"ו

מנ"ה
יוסף וויזנער
הי"ו

מנ"ה
יעקב יהודה לעבעוויטש
הי"ו

מנ"ה
יואל טייטלבוים
הי"ו

מנ"ה
שלמה ברוך טייטלבוים
הי"ו

ישלם ה' פעלם ותהי משכורתם שלמה מעם ה', זכות הדפסת ספר הקדוש יעמוד להם
שיתברכו מפי א-ל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא בשפע ובניקל, ובכל אשר יפנו יצליחו,
ויזכו לרוות רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, וימלא ה' כל משאלותם לטובה, אמן.

על הטוב יזכר

אלה יעמדו על הברכה
האנשים גבורי החיל שהושיטו לנו יד עזרה
לנדב סכום הגון מדי חודש בחדשו
למען הדפסת ספרי רבינו ולהפיצם על פני תבל
הלא הם

מנ"ה
יואל לעוי
הי"ו

מנ"ה
בנציון לאנדא
הי"ו

מנ"ה
דוב מאנדל
הי"ו

מנ"ה
שבתי מזרחי
הי"ו

מנ"ה
יחזקאל סאמעט
הי"ו

מנ"ה
יצחק סאלאמאן
הי"ו

מנ"ה
יואל מענדלאוויטש
הי"ו

מנ"ה
יעקב פיש
הי"ו

מנ"ה
אלימלך הכהן פריעדמאן
הי"ו

מנ"ה
נתן פריעדמאן
הי"ו

מנ"ה
מנחם צוויבל
הי"ו

מנ"ה
יואל פארקאש
הי"ו

מנ"ה
מאיר דוד פארקאש
הי"ו

ישלם ה' פעלם ותהי משכורתם שלמה מעם ה', זכות הדפסת ספר הקדוש יעמוד להם
שיתברכו מפי א-ל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא בשפע ובניקל, ובכל אשר יפנו יצליחו,
ויזכו לרוות רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, וימלא ה' כל משאלותם לטובה, אמן.

על הטוב יזכרו

אלה יעמדו על הברכה
האנשים גבורי החיל שהושיטו לנו יד עזרה
לנדב סכום הגון מדי חודש בחדשו
למען הדפסת ספרי רבינו ולהפיצים על פני תבל
הלא הם

מנ"ה
יצחק אהרן רייך
הי"ו

מנ"ה
אלי קנויל
הי"ו

מנ"ה
יואל ראזענבערג
הי"ו

מנ"ה
חיים דוד ראזענבערג
הי"ו

מנ"ה
יואל ראטה
הי"ו

מנ"ה
יצחק משה ראזענבערג
הי"ו

מנ"ה
יצחק ראזענבערג
הי"ו

מנ"ה
יואל מנחם גרשון שניטצלעך
הי"ו

מנ"ה
שלום שניטצלעך
הי"ו

מנ"ה
אלימלך שארף
הי"ו

מנ"ה
נחמן שמואל שטרול
הי"ו

מנ"ה
אברהם משה שטראסער
הי"ו

מנ"ה
יואל שניטצער
הי"ו

ישלם ה' פעלם ותהי משכורתם שלמה מעם ה', זכות הדפסת ספר הקדוש יעמוד להם
שיתברכו מפי א-ל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא בשפע ובניקל, ובכל אשר יפנו יצליחו,
ויזכו לרוות רב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, וימלא ה' כל משאלותם לטובה, אמן.

איר קענט יעצט האבן די זעלטענע זכות צו מקרב זיין אידן לאבינו שבשמים אויף א גרינגע וועג, דורך מנדב זיין צו דרוקן א ספר אינעם "בית הדפוס".

מרו הדפסה 'היכל הקודש'
ברסלב - וויליאמסבורג

צו ווייסט איר ???

...אז מותרא"ש שליט"א זאגט צו אז ווער עס וועט מנדב זיין צו דרוקן דעם ספר "אשר בנחל". וועט זיכער זעהן א גרויסע ישועה מיט וואס ער דארף (אשר בנחל באדייש חלק א' מקתב כ"ב)?

...אז די חשוב'סטע זאך ביים אייבערשטן איז צו מקרב זיין אידן צום אייבערשטן (זוהר הקדוש תרומה קב"ח)?

...אז הונדערטער אידן זאגן עדות אויף גאר גרויסע ישועות למעלה מדרך הטבע וואס זיי האבן געזעהן דורך מנדב זיין צו דרוקן "אשר בנחל"?

...אז יעדע דאלער וואס איר געבט פארן בית הדפוס, זענט איר מקרב מיט דעם נאך א איד צום אייבערשטן (אשר בנחל באדייש חלק א' מקתב ג')?

...אז דעם רבינ'ס ספרים זענען די איינציגסטע וואס פארשטייען דעם היינטיגן דור (אשר בנחל באדייש חלק ג' מקתב שג"ב)?

...אז ווען איינער מאכט אז א צווייטער איד זאל השוקה טוהן, איז אים דער אייבערשטער מוחל זיין אלע זיינע עבירות (חיי מוהר"ן סימן תמ"ז)?

...אז הונדערטער טויזנטער אידן זענען שוין צוריק געקומען צום אייבערשטן דורך דעם רבינ'ס ספרים (אשר בנחל באדייש חלק א' מקתב ג')?

לאזט נישט ארויס די געוואלדיגע געלעגנהייט, רופט שוין אריין אין אפיס, מיט א שיינע נדבה, און האט דעם גרויסן זכות צו מקרב זיין אידן צום אייבערשטן, און גלייכצייטיג וועט איר אין דעם זכות געהאלפן ווערן מיט ישועות ורפואות, נחת פון קינדער, שידוכים, און נאך.

רופט שוין 845-481-3321